

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3079/2024
14.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести „Свети Сава“, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4851/23 од 03.04.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 4851/23 од 10.05.2024. године, у седници одржаној 14.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4851/23 од 03.04.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 4851/23 од 10.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4851/23 од 03.04.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 4851/23 од 10.05.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3247/21 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужилци на име разлике плате: по основу рада у дане државних и верских празника у периоду од 2018. године до 2021. године, по основу рада недељом у периоду од 2018. године до 2021. године, по основу минулог рада у периоду од 2018. године до 2020. године, по основу стимулације у периоду од 2019. године до 2020. године, по основу рада ноћу за 2020. годину, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, у периоду од 2018. године до 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој, на име регреса за коришћење годишњег одмора, у периоду од 2019. године до 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког

појединачног месечног износа до исплате, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, тужила је ослобођена плаћања судских такси у овој правној ствари. Ставом петим изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиле од 03.02.2022. године. Ставом шестим изреке, тужена је обавезана да тужилу накнади трошкове парничног поступка од 78.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4851/23 од 03.04.2024. године, исправљеном решењем од 10.05. 2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу да се запосленима у установама чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 ... 21/16 и др). Наиме, одлука је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.07.2022. године, а код утврђења да је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора реализованог као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу одредбе члана 4. став 2. цитираног Закона. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено о истој или сличној чињенично-правној ситуацији.

Сходно изнетом, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.05.2021. године, а поднеском од 03.02.2022. године, тужба је преиначена. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 18.070,32 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, те стога из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**